

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/18/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1106218046
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1106218046.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: PSMA, spol. s r.o., Pri starej prachárni 14, 831 04 Bratislava, IČO: 31 387 675, zast.: JUDr. Jozef Mészáros, advokát, Jesenského 2, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, zast.: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o zaplatenie sumy 868.868,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 28 Cb/361/2006 - 962 zo dňa 30.11.2015 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 28 Cb/361/2006 - 962 zo dňa 30.11.2015 v napadnutej časti, ktorou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 868.868,65 eur spolu so 14 % úrokom z omeškania od 09.12.2005 do zaplatenia **p o t v r d z u j e .**

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 28 Cb/361/2006 - 962 zo dňa 30.11.2015 v napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania žalobcom podľa § 141a O.s.p. zo dňa 27.05.2015 **z r u š u j e .**

Žalobca má právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 868.868,65 eur (26.175.536,98 Sk) spolu so 14 % úrokom z omeškania od 09.12.2005 do zaplatenia a sumu 78.048,10 eur na náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Jozefa Mészárosa, advokáta, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania žalobcom podľa § 141a O.s.p. zo dňa 27.05.2015 zamietol.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou na súd dňa 01.06.2006 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 868.868,65 eur (26.175.536,98 Sk) spolu so 14 % úrokom z omeškania od 09.12.2005 do zaplatenia a nahradenia trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 17.03.1995 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá na dobu určitú do 31.12.2007 Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení, ktorá bola zmenená a doplnená dodatkami č. 1 až 22, na základe ktorej sa žalobca zaviazal najmä vyvíjať aktivity, ktoré budú smerovať k uzatváraniu obchodov o predaji vysielacieho času žalovaného určeného na reklamu a na sponzoring, prípadne k sprostredkovaniu takýchto obchodov a za tým účelom vyhľadávať záujemcov o uzavretie zmlúv. Listom zo dňa 31.03.2005 žalovaný zmluvu vypovedal, pričom dôvod vypovedania zmluvy vymedzil čl. V, bod 5.2. zmluvy - hrubé porušenie zmluvy - neplnenie finančných záväzkov. Výpovedná lehota uplynula dňa 30.09.2005, odkedy neumožňoval žalobcovi plnenia, ktoré mal podľa zmluvy pre neho zabezpečovať a tieto si žalovaný

zabezpečoval prostredníctvom svojej dcérskej spoločnosti Média SRo, s.r.o.. Žalobca si v súlade s ust. § 669 Obchodného zákonníka uplatnil odstúpné vo výške 868.868,65 eur, ktoré predstavuje priemernú ročnú províziu vypočítanú z priemeru provízií získaných obchodným zástupcom v priebehu posledných piatich rokov, pričom do priemernej výšky provízie zahrnul aj provízie z nefinančných plnení, ktoré žalovaný vo svojej fakturácii nezohľadňoval.

3. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 14.05.2007 a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 26.175.536,98 Sk (868.868,65 eur) so 14 % úrokom z omeškania od 09.12.2005 do zaplatenia a na náhradu trov konania sumu 1.407.261,90 Sk (46.712,54 eur), všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 17.03.1995 uzavreli žalobca ako obchodný zástupca a žalovaný ako zastúpený na dobu určitú do 31.12.2007 Zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu najmä vyvíjať aktivity, ktoré budú smerovať k uzatváraniu obchodov o predaji vysielacieho času žalovaného určeného na reklamu a na sponzoring, prípadne k sprostredkovaniu takýchto obchodov a za tým účelom vyhľadávať záujemcov o uzavretie obchodov (zmlúv), uzatvárať obchody a zmluvy s fyzickými alebo právnickými osobami pri napĺňaní podmienok obchodného zastupovania žalovaného, za čo mu bol žalovaný povinný platiť províziu dohodnutú v čl. IV zmluvy. Podľa čl. I bod 1.2. zmluvy bola táto zmluva uzavretá ako zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení pri predaji reklamného času a podľa čl. III. bod 3.6 nesmel žalobca aktivity, ktoré sú predmetom zmluvy, vykonávať priamo alebo nepriamo pre iné elektronické médiá. Predmetnú zmluvu žalovaný dňa 31.03.2005 vypovedal z dôvodu neuhradenia faktúr č. 7111002121, č. 7111003127, č. 7111003225, č. 7111003339 a č. 71003418 žalobcom, a to aj napriek upomienke zo dňa 15.03.2005. Súd výpoveď danú žalovaným považoval v rámci posúdenia predbežnej otázky skončenia zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení za platnú a platnosť tejto výpovede za otázku medzi stranami nespornú. Nakoľko v predmetnej veci nedošlo zo strany žalovaného ako zastúpeného k odstúpeniu od zmluvy, ale žalovaný zmluvu vypovedal, ani nedošlo k ukončeniu zmluvy o obchodnom zastúpení z ďalších dôvodov uvedených v § 669a Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie dospel k záveru, že došlo k vzniku nároku žalobcu na odstúpné. Konajúci súd poukázal na to, že žalobca získal pre žalovaného množstvo nových klientov, výrazne zlepšil obchodné vzťahy aj s dovtedajšími zákazníkmi a niekoľkonásobne zvýšil žalovanému obrat z tržby z reklamy, hoci naopak počúvanosť okruhov žalovaného klesala. Žalobca počas 10 rokov výlučne existoval z provízie platenej žalovaným podľa predmetnej zmluvy, teda ukončením zmluvy s prihliadnutím na konkurenčnú doložku (bod 5.4 zmluvy doplnený dodatkom č. 21 k zmluve) v trvaní 2 rokov, žalobca výrazne stratil príjem, resp. stratil celý svoj zdroj príjmov, pričom na získanie nových zdrojov príjmov mal zmluvou obmedzené možnosti počas minimálne prvých 2 rokov po skončení zmluvy, ako aj vynaložil náklady na vypracovanie vlastného softwaru výlučne pre potreby žalovaného a na vykonanie prieskumov, ktoré taktiež neboli použiteľné pre iné subjekty, len pre žalovaného. Uviedol, že nakoľko v danom prípade zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení neobsahuje žiadnu úpravu ohľadne provízie v prípade obchodov, na ktoré sa obchodné zastúpenie v zmysle zmluvy vzťahuje a ktoré by žalovaný uzavrel sám, použije sa právna úprava zakotvená v § 666 Obchodného zákonníka. Z tohto dôvodu bol súd toho názoru, že rovnako daný je aj nárok žalobcu na provízie z reklám, za ktoré nebola daná finančná odplata, ale iné plnenie (tzv. bártrové obchody), ktoré obstaral žalovaný, keď v zmluve si zmluvné strany neupravili odlišnú úpravu, ako je uvedená v zákone. O uplatnenom nároku žalobcu na úrok z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 340 Obch. zák., o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli z titulu zaplateného súdneho poplatku za žalobu vo výške 1.000.000,- Sk (33.193,92 eur) a za právne zastúpenie 407.261,- Sk (13.518,59 eur).

4. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 28.11.2007, č. k. 3 Cob/160/2007-652 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi vznikol nárok na provízie i z tzv. bártrových obchodov. Ďalej odvolací súd uviedol, že žalovaný v konaní nenamietal, že províziu žalobca vypočítal v nesprávnej výške, alebo za neodvysielanú reklamu, namietal len premlčanie nároku na túto časť provízie, ktorá sa môže podľa jeho názoru zistiť len v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 32 Cb/521/05. Odvolací súd vyslovil, že z gramatického a logického výkladu znenia § 669 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že sa vypočítava z provízie, na ktorú vznikol obchodnému zástupcovi nárok a nielen z provízií, ktoré boli realizované zastúpeným, t.j. vyplatené. Zákon v § 666 osobitne upravuje postavenie zastúpeného pri výhradnom obchodnom zastúpení, t.j. umožňuje zastúpenému samostatne uzatvárať obchody, na ktoré sa vzťahuje obchodné zastúpenie, teda zachováva právo zastúpeného,

ale zachováva i právo obchodného zástupcu na províziu, pretože s výhradným obchodným zastúpením zákon prináša i obmedzenia pre obchodného zástupcu. Odvolací súd sa oboznámil aj s vecou vedenou pod sp. zn. 32 Cb/521/05 a zistil, že predmetné konanie začalo na návrh žalovaného proti žalobcovi o zaplatenie peňažnej sumy z titulu finančného plnenia. V uvedenom konaní si žalobca v procesnom postavení žalovaného v rámci obrany uplatnil zánik práva započítaním pohľadávok z provízie. Odvolací súd poukázal na to, že vo veci, ktorá je predmetom tohto konania, si žalobca neuplatňuje právo na zaplatenie provízie, ale právo na odstupné. Toto právo mu vzniklo bez zreteľa na to, či provízia bola, bude, alebo nebude vyplatená, pretože pre výpočet odstupného je rozhodujúci vznik nároku na províziu a nie jej vyplatenie. Vyslovil názor, že odstupné si žalobca uplatnil v lehote podľa § 669 ods. 5 Obch. zák. u žalovaného a v lehote v zmysle § 397 Obch. zák. na súde. Vznesenú námietku premlčania z uvedených dôvodov posúdil odvolací súd ako neoprávnenú. Taktiež sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvej inštancie.

5. Generálny prokurátor Slovenskej republiky podaním zo dňa 21.10.2008 na podnet žalovaného podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Navrhol uvedené súdne rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. V mimoriadnom dovolaní poukázal na údajné vady rozhodnutia vo veci, spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci. Súčasne navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 243 O.s.p. v spojení s ust. § 243i ods. 2 O.s.p. odložil vykonateľnosť mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí. Uviedol, že spôsob, akým súd posúdil platnosť výpovede, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, je v rozpore s tvrdeniami žalobcu a je v rozpore s obsahom spisu.

6. Ďalej uviedol, že okrem pochybenia pri vyhodnotení predbežnej otázky - platnosti výpovede - došlo k neprávnomu právnemu posúdeniu veci aj tým, že súd na zistený skutkový stav neaplikoval správnu právnu normu ustanovenie § 669a písm. a) Obch. zák., nakoľko podľa jeho názoru výkladovým argumentom per analógiám možno dospieť k záveru, že ustanovenie § 669a písm. a) Obch. zák. možno aplikovať aj vtedy, ak zastúpený vypovedal zmluvu pre porušenie zmluvného záväzku obchodným zástupcom. Teda ani v prípade výpovede zo zmluvy o obchodnom zastúpení pre porušenie záväzku obchodného zástupcu nevzniká obchodnému zástupcovi nárok na odstupné podľa § 669 ods. 1 Obch. zák.. V mimoriadnom dovolaní poukázal na súlad analogickej aplikácie ustanovenia § 669a písm. a) Obch. zák. s princípom zákazu výkonu práv v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, keď je v rozpore s touto zásadou, aby žalovaný, ktorý vypovedal zmluvu pre neplatenie žalobcu, bol zaviazaný vyplatiť žalobcovi odstupné za skončenie zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na znenie Smernice Rady č. 86/653/EHS z 18. decembra 1986 o koordinácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov. Ustanovenie § 669 Obch. zák. (právo na odstupné) je transformáciou článku 17 Smernice a ustanovenie § 669a Obch. zák. (výnimky z práva na odstupné) transformáciou článku 18 Smernice. Z hľadiska slovenského právneho poriadku sú ustanovenia tejto smernice priamo jeho súčasťou a sú preto aj priamo aplikovateľné, nakoľko zákonodarca prebral smernicu do slovenského právneho poriadku ustanovením § 774a Obch. zák. (smernica je uvedená v prílohe k Obchodnému zákonníku). V mimoriadnom dovolaní generálny prokurátor porovnal článok 18 písm. a) smernice v slovenskej, anglickej verzii a dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené predpoklady uvedené v článku 18 Smernice aj vtedy, ak zastúpený neukončil zmluvu okamžite, ale ju ukončil s výpovednou lehotou (ak neodstúpil od zmluvy, ale zmluvu vypovedal), a to preto, že objektívne právo pripúšťa ukončiť zmluvu okamžite (odstúpiť). Z anglickej (a francúzskej) jazykovej verzie nevyplýva, že zastúpený musí nevyhnutne ukončiť zmluvu okamžite (bez výpovednej lehoty), ale iba to, že právny poriadok pripúšťa, že porušenie právnej povinnosti by okamžité ukončenie zmluvy umožňovalo.

7. Ďalej v mimoriadnom dovolaní namietol aj vyhodnotenie predbežnej otázky, či žalobca mal nárok na províziu aj z tzv. bártrových obchodov. Výkladom ustanovení zmluvy podľa jeho názoru možno dospieť k záveru, že žalobca nárok na províziu z bártrových obchodov nemá.

8. Generálny prokurátor namietol aj nesprávnosť riešenia právnej otázky, či základom pre výpočet odstupného je aj provízia, ktorá obchodnému zástupcovi nebola vyplatená, a ktorá je medzi stranami sporná a vyslovil, že právny názor konajúcich súdov, že do základu na výpočet odstupného sa zahŕňa aj provízia, na ktorú vznikol obchodnému zástupcovi nárok, hoci nedošlo k jej vyplateniu, podľa jeho názoru nie je správny.

9. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 12.08.2009, sp. zn. 2MOBdo 5/2008 rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 14.05.2007 č. k. 28 Cb/361/2006 - 593 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2007, č. k. 3 Cob/160/2007 - 652 na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia Najvyšší súd SR uviedol, že medzi stranami zostal sporný výklad čl. V. zmluvy o obchodnom zastúpení, bod 5.2 zmluvy. Z tohto dôvodu sa súd prvej inštancie mal predovšetkým zaoberať základnou otázkou, a to otázkou platnosti samotnej zmluvy o obchodnom zastúpení, zisťovanie slobodného a vážneho prejavu takéhoto právneho úkonu, jeho určitosť a zrozumiteľnosť vo všetkých ustanoveniach zmluvy v zmysle ust. § 37 Obč. zák.. Po vyriešení základnej otázky platnosti alebo neplatnosti zmluvy sa mal súd ďalej zaoberať otázkou platnosti vypovedania zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení ako zásadným predpokladom, a teda predbežnou otázkou na vyriešenie otázky dôvodného uplatnenia nároku žalobcu. Uviedol, že súd prvej inštancie len na základe konštatovania, že žalovaný nespochybnil tvrdenie žalobcu o uplynutí výpovednej lehoty dňa 30.09.2005 dospel k záveru, že strany považujú toto tvrdenie za nesporné a na takomto nedokázanom základe sa ani platnosťou zmluvy a následne výpovede a dôvodnosťou vystavených sporných faktúr v ďalšom konaní nezaoberal. Bez vyriešenia tohto základného rozporu nie je možné v konečnom dôsledku zaujať správny právny záver ani o prejednávanej veci. Na tomto pochybení súdu prvej inštancie nie je potom v ďalšom možné zaujať stanovisko k výške odstupného, ako aj aplikácii a výkladu právnych noriem tak, ako ich uvádza v mimoriadnom dovolaní generálny prokurátor. Dovolací súd len všeobecne uviedol, že ustanovenie § 669 ods. 2 Obch. zák. pamätá aj na prípady, kedy zmluva bola vypovedaná a žiadna z dohodnutých provízií za uskutočnené, vykonané obchodné zastúpenie s konkrétnym pozitívnym výsledkom pre zastúpeného nebola pre omeškanie zástupcu vyplatená. V takomto prípade, podľa výkladu dovolateľa, by síce vznikol nárok na odstupné, ale nebolo by zastúpenému vyplatené žiadne odstupné z dôvodu, že reálne nebola vyplatená žiadna časť provízie, čo by bol výklad v rozpore s právnou úpravou a charakterom právneho inštitútu odstupného. Najvyšší súd SR uzavrel, že vyriešením otázky základnej, či provízia žalobcovi patrí aj za tzv. bártrové obchody, svyrieši aj otázku jej výpočtu.

10. V prípade dovolateľom namietaného výkladu ust. § 669a Obch. zák. ide podľa názoru dovolacieho súdu o nesprávny výklad citovaného ustanovenia zákona. Postupnosť a nadväznosť ustanovení §§ 668a až 671 riešia otázku nárokov zástupcu a zastúpeného po skončení právneho vzťahu obchodného zastúpenia, a to následne v ustanovení § 668a Obch. zák. rieši otázku náhrady škody, v ustanovení § 669 odstupné, v ustanovení § 671 províziu za určitých v zákone stanovených podmienok. V ustanovení § 669a Obch. zák. zákon rieši výhradne otázku odstupného po odstúpení od zmluvy (písm. a/), skončení zmluvy odôvodnenými okolnosťami (písm. b/), pri prevode práv a povinností zo zmluvy na tretiu osobu (písm. c/). Len v týchto presne zákonom špecificky určených prípadoch nevznikne právo na odstupné. Vyslovil názor, že nie je možné pri takto prísne a zrejme určenej okolnosti vylučujúcej právo na odstupné použiť analogický výklad aplikovania § 669a písm. a) Obch. zák. aj na termín, ktorý nemožno zahrnúť pod pojem odstúpenie od zmluvy, a to vypovedanie zmluvy. Aj keď bolo v dovolaní správne poukázané na úzky vzťah týchto dvoch inštitútov, ich spôsob vzniku a pôsobnosť na zánik záväzku, rozdielnosť právnej úpravy a dôsledkov pôsobenia týchto inštitútov je bez ďalšieho diametrálne odlišná a táto odlišnosť je vyjadrená aj v ust. § 669a Obch. zák., v ktorom je výlučne upravené vylúčenie nároku na odstupné pri odstúpení od zmluvy.

11. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí ďalej poukázal na to, že Smernica Rady č. 86/653/EHS je priamo súčasťou právneho poriadku, Obchodného zákonníka, ktorý ustanovením § 774a Obch. zák. prebral túto normu priamo, a ktorá tvorí jeho prílohu a súčasne články 17 a 18 v danom konkrétnom prípade sú transformované v ustanoveniach §§ 669 a 669a Obch. zák.. Transformáciou ustanovení článkov Smernice Rady priamo do ustanovení Obchodného zákonníka členského štátu (Slovenskej republiky) v preklade jazyka členského štátu spôsobuje, že pri jeho aplikovaní platí verzia v jazyku príslušného členského štátu a výklad takéhoto ustanovenia patrí príslušnému národnému súdu členského štátu.

12. Najvyšší súd SR vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, ktorý pokračoval v konaní v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.08.2009 sp. zn. 2MOBdo 5/2008 a po vykonaní rozsiahleho dokazovania opätovne rozhodol rozsudkom č.k. 28 Cb/361/2006 - 962 zo dňa 30.11.2015. V odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že dňa 01.10.2015 doručilo MS SR, kancelária zástupcu SR pred ESLP k rukám predsedníčky súdu list zo dňa 28.9.2015, podpísaný JUDr. Maricou Pirošikovou, zástupkyňou SR pred ESLP, v ktorom informovala konajúci súd, že dňa 9. júna 2015 Európsky súd

pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyhlásil rozsudok v prípade PSMA, spol. s r. o. proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 42533/11), právoplatný dňa 9. septembra 2015, ktorý v originálnom anglickom znení aj v slovenskom preklade zaslala v prílohe listu. Informovala konajúci súd, že v uvedenom rozsudku ESLP rozhodol o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), konkrétne práva na spravodlivé súdne konanie a osobitne princípu právnej istoty, a to z dôvodu zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky na základe mimoriadneho dovolania podaného Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky na podnet druhého z účastníkov konania. Uviedla, že ESLP sa nestotožnil s právnymi názormi Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ani Ústavného súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že v tomto prípade neboli dané také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za ospravedlniteľné dôvody pre zrušenie právoplatného a vykonateľného rozsudku. Konštatoval, že tento zásah bol v rozpore s princípom právnej istoty, ako aj rovnosti zbraní a rozhodol o porušení článku 6 Dohovoru. Ďalej poukázala na to, že právoplatný rozsudok ESLP je pre štát záväzný v zmysle článku 46 ods. 1 Dohovoru a jeho vykonanie sleduje Výbor ministrov Rady Európy, kým Slovenská republika nepreukáže, že boli uskutočnené všetky individuálne a všeobecné opatrenia s cieľom napraviť následky zisteného porušenia a zabrániť opakovaniu podobných porušení.

V rámci výkonu rozsudku je potrebné napraviť závažné dôsledky porušenia práv zaručených Dohovorom, ak tieto neboli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným ESLP.

13. Vzhľadom na uvedené považovala za potrebné v ďalšom priebehu konania na vnútroštátnej úrovni vyrovnať sa s otázkou, či závažné dôsledky porušenia práv zaručených Dohovorom boli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným ESLP a ak nie, napraviť ich, a to predovšetkým navrátením sťažujúcej sa spoločnosti do situácie, v ktorej sa nachádzala pred porušením jej práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jej prospech na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Zároveň je potrebné vyhnúť sa ďalšiemu porušeniu práv sťažujúcej sa spoločnosti, kde poukázala na rozsudok ESLP v prípade DRAFT - OVA proti Slovenskej republike z 9. júna 2015, ods. 87 - 93, ktorý taktiež zaslala konajúcemu súdu v prílohe č. 2. V tejto súvislosti upozornila na to, že v zmysle článku 154c Ústavy Slovenskej republiky je Dohovor súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

14. Po rozsiahlom dokazovaní vykonanom sa s poukazom na právny význam, závažnosť a dopad rozsudku ESLP zo dňa 09.06.2015, č. 42533/11 súd prvej inštancie zaoberal v prvom rade týmto rozsudkom a z neho vyplývajúcich konsekvencií pre súd.

S poukazom na článok 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 154c Ústavy Slovenskej republiky a § 135 ods. 1 O.s.p. citoval body 69, 71, 73, 74, 75, 76, 78 a 79 predmetného rozsudku. Odvolajúc sa na vyjadrenie zástupkyne SR pred ESLP, že v rámci výkonu rozsudku je potrebné napraviť závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom, ak tieto neboli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným ESLP, sa konajúci súd zaoberal otázkou, či priznaným spravodlivým zadosťučinením ESLP boli odstránené závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom. Z tohto pohľadu považoval za dôležité zohľadniť aj skutočnosť, že náprava dôsledkov porušenia má spočívať v navrátení práv žalobcu do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením jeho práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech na základe mimoriadneho opravného prostriedku.

15. Súd prvej inštancie pritom dbal na to, aby sa nedopustil ďalšieho porušenia práva žalobcu podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, t.j. práva vlastníť majetok, ako tomu bolo v prípade rozsudku ESLP vo veci DRAFT - OVA a.s. proti SR (sťažnosť č. 72493/10) zo dňa 09.06.2015 a dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu vo výške 868.868,65 eur s príslušenstvom podľa rozsudkov Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14.05.2007, č. k. 28 Cb/361/2006 - 593, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2007, č. k. 3 Cob/160/07 - 652, právoplatným dňa 09.01.2007 a vykonateľným dňa 12.01.2007, predstavovala majetok žalobcu v zmysle článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zrušenie týchto rozsudkov predstavuje zásah do práva veriteľa na pokojné užívanie jeho majetku. Vzhľadom na výšku tohto majetku a ESLP priznanú výšku spravodlivého zadosťučinenia v sume 10.000 eur konštatoval, že závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom neboli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným ESLP.

16. Vyhodnotil, že v tomto prípade je teda povinnosťou vnútroštátnych súdov napraviť dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom navrátením žalobcu do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Z uvedeného dôvodu rozhodol súd prvej inštancie po riadnom posúdení novej obrany žalovaného, a to aj eventuálnej, zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 14.05.2005, čím potvrdil záujem vnútroštátnych orgánov reštituovať postavenie žalobcu navrátením do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku, v jeho prospech. Jediné týmto spôsobom môže byť za existujúceho skutkového a právneho stavu naplnená povinnosť štátu uskutočniť v rámci výkonu predmetného rozsudku ESLP adekvátne individuálne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k žalobcovi.

17. Bez ohľadu na povinnosť súdu rozhodnúť v súlade s rozsudkom ESLP a navrátiť postavenie žalobcu do stavu, ktorý tu existoval pred vydaním uznesenia NS SR zo dňa 12.08.2009 sp. zn. 2MObdo 5/2008, sa konajúci súd zaoberal uplatneným nárokom žalobcu a vznesenou obranou žalovaného aj po vecnej stránke. Uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 17.03.1995 uzavreli medzi sebou žalobca ako obchodný zástupca a žalovaný ako zastúpený Zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení, ktorej platnosťou sa súd zaoberal. Poukázal na to, že žalobca, aj žalovaný počas konania zhodne uvádzali, že zmluvu považujú za platný právny úkon uzavretý v súlade s ust. § 37 Obč. zák., spĺňajúci všetky požiadavky na slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle zmluvných strán. Poukázali na rozhodovaciu prax ÚS SR, ktorá preferuje ako základné výkladové pravidlo právnych úkonov pravidlo preferencie platnosti príslušného právneho úkonu, podľa ktorého základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Súd prvej inštancie posúdil danú zmluvu tak z pohľadu ust. § 37 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 652 a nasl. Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že predmetná Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení zo dňa 17.03.1995 v znení jej dodatkov č. 1 až 22 je platným právny úkon, spĺňajúcim požiadavky na slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle zmluvných strán, ktorá má všetky podstatné náležitosti zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení. Ako zhodne uviedli strany sporu, vzhľadom na fakt, že zmluvu riadne plnili počas takmer 10 ročného obdobia a až do výpovede medzi nimi nedochádzalo k nejasnostiam a nezrovnalostiam pri jej výklade, nemožno mať pochybnosti o určitosti a zrozumiteľnosti jej obsahu. Zmluva neobsahuje také nejasnosti alebo nezrovnalosti, ktoré by nebolo možné riešiť použitím výkladových pravidiel zakotvených v ustanovení § 266 Obchodného zákonníka. Súd poukázal na to, že slobodu a vážnosť vôle žiadny z účastníkov zmluvy nespochybňoval a v konaní neboli preukázané, ani produkované žiadne skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom slobodu a vážnosť vôle zmluvných strán spochybňovali.

18. Konajúci súd považoval za platnú taktiež výpoveď žalovaného zo zmluvy zo dňa 31.03.2005. Uviedol, že žalobca najskôr spochybnil platnosť výpovede v samotnej žalobe, ako aj v samostatnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32 Cb/502/05, avšak neskôr od tvrdenia neplatnosti výpovede upustil a návrh na určenie neplatnosti výpovede v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb/502/05 zobral späť. Tvrdil, že výpoveď je platná a bola daná v súlade s bodom 5.2 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení, pričom výpovedná lehota uplynula dňa 30.09.2005. Nakoľko uplynutie výpovednej lehoty ku dňu 30.09.2005 potvrdil aj žalovaný, súd ho považoval za nesporné. Ďalej s poukazom na ust. § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka poukázal na to, že v danom prípade sa dôvod neplatnosti výpovede týkal iba ochrany strany, ktorá zmluvu nevypovedala, teda žalobcu. Dôsledkom tejto relatívnej neplatnosti preto je, že pokiaľ sa žalobca neplatnosti výpovede nedomáha, nie je možné rozhodnúť o neplatnosti výpovede bez takéhoto návrhu a výpoveď sa musí považovať za platnú. Pri posudzovaní platnosti výpovede rovnako prichádza do úvahy výkladové pravidlo preferencie platnosti príslušného právneho úkonu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval za účelné zaoberať sa ďalšími dôvodmi platnosti výpovede a výpoveď danú žalovaným považoval v rámci posúdenia predbežnej otázky skončenia zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení za platnú. Uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že neboli splnené podmienky na vypovedanie zmluvy a žalobca nebol v omeškaní s finančnými záväzkami po dobu troch po sebe nasledujúcich mesiacov. S prihliadnutím na uvedené konajúci súd konštatoval, že dňom 30.09.2005 skončila účinnosť Zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení zo dňa 17.03.1995.

19. V súvislosti s právnym posúdením uplatneného nároku, súd prvej inštancie poukázal na to, že v predmetnej veci nedošlo zo strany žalovaného ako zastúpeného k odstúpeniu od zmluvy, ako je uvedené v § 669a písm. a) Obchodného zákonníka, ale žalovaný zmluvu vypovedal, ani nedošlo k ukončeniu

zmluvy o obchodnom zastúpení z ďalších dôvodov uvedených v § 669a Obchodného zákonníka, preto v danom prípade, ak sú splnené podmienky uvedené v ust. § 669 Obchodného zákonníka, došlo k vzniku nároku žalobcu na odstúpné. Z vykonaného dokazovania konajúci súd dospel k záveru, že predpoklady pre vznik nároku na odstúpné uvedené v § 669 Obchodného zákonníka na strane žalobcu sú v danom prípade splnené. Mal za to, že počas vyše 10 ročnej činnosti žalobca získal v prospech žalovaného množstvo nových zákazníkov a významne rozvinul obchod s jeho dovtedajšími zákazníkmi, výrazne zmenil, sprehľadnil a zefektívnil spoluprácu so žalovaným oproti predchádzajúcej spolupráci žalovaného so spoločnosťou Radiomedia s.r.o., získal množstvo nových klientov, uzavrel zmluvy s veľkými mediálnymi agentúrami, výrazne zlepšil obchodné vzťahy aj s dovtedajšími zákazníkmi a niekoľkonásobne zvýšil žalovanému obrat z tržby z reklamy, hoci naopak počúvanosť okruhov žalovaného klesala.

20. Súd prvej inštancie preto považoval priznanie odstúpného s prihliadnutím na všetky okolnosti zmluvného vzťahu aj za spravodlivé, spĺňajúce aj podmienku uvedenú v § 669 ods. 1 písm. b) Obchodného zákonníka. Uvedený záver vyplynul aj zo skutočnosti, že zmluva o obchodnom zastúpení obsahovala pre žalobcu zákaz vykonávať činnosť pre iné elektronické médiá a obsahovala aj tzv. konkurenčnú doložku, podľa ktorej ešte po ukončení zmluvy 24 mesiacov nesmel žalobca vykonávať činnosť pre iné elektronické médiá s pokrytím viac ako 25 % územia SR. Ďalej konajúci súd poukázal na to, že žalobca počas 10 rokov výlučne existoval z provízie platenej žalovaným podľa predmetnej zmluvy, teda ukončením zmluvy s prihliadnutím na konkurenčnú doložku (bod 5.4 zmluvy doplnený dodatkom č. 21 k zmluve) v trvaní 2 rokov žalobca stratil celý svoj zdroj príjmov, pričom na získanie nových zdrojov príjmov mal zmluvou obmedzené možnosti počas minimálne prvých 2 rokov po skončení zmluvy. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že vyplatenie odstúpného je s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu nespravodlivé. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že zmluvu so žalobcom ukončil pre hrubé porušenie zmluvy zo strany žalobcu, keď tento dlhodobo neplnil svoje finančné záväzky voči nemu. Podľa žalovaného zmyslom právnej úpravy je, aby obchodný zástupca nemal nárok na odstúpné v prípade, ak bola zmluva ukončená zo strany zastúpeného pre hrubé porušenie zmluvy obchodným zástupcom. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že zmyslom právnej úpravy odstúpného je ochrana obchodného zástupcu po skončení zmluvy, pričom sa musí zohľadniť celkové pôsobenie obchodného zástupcu počas trvania zmluvy. Poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca porušoval zmluvu úmyselne. Ako dôvod neplatenia uviedol jednak spornosť jednej z faktúr (fa. č. 7111002121 vo výške 18.051.610,10 Sk - 599.203,68 eur) a na druhej strane to bola zlá platobná disciplína zadávateľov reklamy, keď títo uprednostňovali platby vysielateľom reklamy s väčším podielom na reklamnom trhu, na čo žalobca žalovaného upozorňoval. Mal za to, že v tomto smere nemožno nezohľadniť ani skutočnosť, že žalobca evidoval voči žalovanému svoje nároky na provízie z bártrových obchodov. Konajúci súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že žalobca pri stanovení výšky provízie z bártrových obchodov znížil základ na výpočet odstúpného na polovicu, t.j. neuplatňoval si odstúpné v plnej výške.

21. Ako ďalšiu skutočnosť zdôvodňujúcu spravodlivosť priznania odstúpného súd prvej inštancie považoval skutočnosť, ktorá vyplýva z prehľadu nákladov žalobcu na software a na vykonané prieskumy trhu so zameraním na potreby žalovaného. Z uvedených skutočností súd prvej inštancie dovodil jednoznačný záver o existencii nároku žalobcu na priznanie odstúpného podľa ust. § 669 Obchodného zákonníka.

22. Zdôraznil, že v neposlednom rade viazanosť súdu rozsudkom ESLP nedovoľuje súdu posúdiť priznanie odstúpného s prihliadnutím na všetky okolnosti zmluvného vzťahu inak, ako tomu bolo v jeho predchádzajúcom rozsudku. Súd musí rešpektovať názor ESLP, podľa ktorého jedným zo základných prvkov právneho systému je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Konštatované porušenie základných ľudských práv žalobcu spočívalo práve v porušení týchto princípov, keď ESLP skonštatoval, že v predmetnom prípade neexistovali žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zásah do právoplatného a záväzného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti. Tento zásah bol v rozpore s princípom právnej istoty, ako aj rovnosti zbraní.

23. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca v súlade s ust. § 669 ods. 5 Obchodného zákonníka listom zo dňa 05.12.2005 vyzval žalovaného na úhradu odstúpného vo výške 26.175.536,98 Sk (868.868,65 eur) a dňa 01.06.2006, teda ešte v zákonom stanovenej jednoročnej prekluzívnej lehote od

skončenia zmluvy, podal žalobu na zaplatenie odstupného na súd. Ďalej podrobne špecifikoval spôsob, akým žalobca vypočítal províziu ako ročnú províziu z priemeru provízií získaných v priebehu posledných piatich rokov trvania zmluvy, pričom do priemernej provízie zahrnul aj provízie z nefinančných plnení (tzv. bartre), ktoré žalovaný neoprávnene vo svojej fakturácii nezohľadňoval. S poukazom na ust. § 666 Obch. zák. konajúci súd uviedol, že žalovaný ako zastúpený mal právo uzavierať obchody, na ktoré sa výhradné obchodné zastúpenie vzťahuje, a to aj bez súčinnosti žalobcu ako obchodného zástupcu. V prípade takéhoto postupu zastúpeného je však zastúpený povinný platiť z týchto obchodov obchodnému zástupcovi províziu ako by takýto obchod zabezpečil obchodný zástupca. Na vznik nároku obchodného zástupcu na províziu sa analogicky použijú ustanovenia § 659 až § 662 Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o províziu, ak sa zmluvné strany v zmluve nedohodli inak, má obchodný zástupca nárok na províziu aj z týchto obchodov tak, ako keby boli uzavreté s jeho súčinnosťou. Iná dohoda podľa predchádzajúcej vety musí byť obsiahnutá v zmluve, ktorá musí byť v zmysle § 652 ods. 4 Obchodného zákonníka (resp. ods. 2 - podľa znenia platného v čase uzavretia zmluvy) písomná. Konajúci súd uzavrel, že nakoľko v danom prípade zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení uzavretá medzi stranami neobsahuje žiadnu úpravu ohľadne provízie v prípade obchodov, na ktoré sa obchodné zastúpenie v zmysle zmluvy vzťahuje, a ktoré by žalovaný uzavrel sám, použije sa právna úprava zakotvená v § 666 Obch. zák.. Z tohto dôvodu považoval za rovnako daný nárok žalobcu na provízie z reklám, za ktoré nebola daná finančná odplata, ale iné plnenie (tzv. bártrové obchody), ktoré obstaral žalovaný. Vyslovil názor, že žalobca preto správne do výpočtu provízie zahrnul aj odmenu za tzv. bártrové reklamy, hoci za tieto bártrové reklamy si z vlastnej vôle zaúčtoval do výpočtu provízií len províziu vo výške 50 % a správne postupoval, ak do výpočtu odstupného zahrnul províziu aj za reklamy obstarané len žalovaným.

24. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nezohľadnil výhrady žalovaného k účtovaniu provízií z bartrov, ani sa nestotožnil s jeho názorom, že samotný spôsob výpočtu uplatnenej provízie za bártrové obchody je špekulatívny, keď nevychádza z reálnych hodnôt plnení (tovarov alebo služieb), ktoré žalovaný získal za poskytnutie svojho vysielacieho času výmenou za tovary alebo služby od klientov. Poukázal na to, že žalovaný mal na odvysielanie reklamy na svojich okruhoch stanovený cenník, z ktorého je nespochybniteľná cena reklamy odvysielaná či už za finančné alebo akékoľvek iné protiplnenie. Uzavrel, že nakoľko žalobcom zvolený postup pri výpočte zodpovedá zákonu zodpovedajúcemu spôsobu určenia výšky odstupného, súd odstupné vo výške 878.780,78 eur (26.175.536,98 Sk) ako odstupné určené v správnej výške bez výhrad žalobcovi priznal v uplatnenom rozsahu.

25. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 669 ods. 1, 2, 5, § 669a, § 261 ods. 1, 2, § 267 ods. 1, §§ 659 až 662, § 652 ods. 4, § 666, § 340, § 369 ods. 1 a § 774a Obchodného zákonníka a § 37 Občianskeho zákonníka.

26. Konajúci súd dodal, že viazanosť súdu rozsudkom ESLP síce nedovoľuje súdu posúdiť žalobcom uplatnený nárok inak, ako tomu bolo v jeho predchádzajúcom rozsudku, čo sa však nevzťahuje na okolnosti, ktoré nastali po vydaní a právoplatnosti uvedených rozsudkov. Z uvedeného dôvodu sa zaoberal aj obranou žalovaného vznesenou in eventum, že jeho dovtedajšia obrana bude vyhodnotená ako neúspešná. Táto obrana spočívala v kompenzačnej námietke žalovaného voči nárokom žalobcu na úhradu jeho faktúry č. 7111002121 vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 eur) a na úhradu sumy 269.664,90 eur z jeho faktúry č. 7111003225 vystavenej dňa 30.11.2004 na čiastku 10.956.980,10 Sk (363.705,11 eur).

27. V súvislosti s nárokom žalovaného na zaplatenie faktúry č. 7111002121 vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 eur) konajúci súd uviedol, že bod 4.4 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení bol pre rok 2003 zmenený Dodatkom č. 18, v zmysle ktorého, ak by sa nedosiahol stanovený príjem z činnosti obchodného zástupcu za rok 2003, došlo by k porušeniu zmluvnej povinnosti žalobcu a k vzniku zodpovednosti za ňu a nie k povinnosti žalobcu uhradiť tento stanovený príjem žalovanému, ktorá z textu bodu 4.4, ani iných ustanovení zmluvy nevyplýva. Podľa bodu 1.7 zmluvy sa pre zodpovednosť vyžaduje zavinené porušenie povinnosti. Bod 4.9 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení v znení Dodatku č. 19 prelamuje záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov predaja vysielacieho času Slovenského rozhlasu v prípade ekonomických zmien v oblasti audioreklamy. Uzavrel, že nárok žalovaného na úhradu tejto faktúry teda nebol a nie je daný. Navyše považoval za potrebné prisvedčiť ku skutočnosti, na ktorú poukázal žalobca, a to, že žalovaný si nárok na zaplatenie sumy 18.051.610,10 Sk (599.203,68 eur) fakturovanej faktúrou č. 7111002121 nikdy nenárokoval na tom skutkovom základe,

že žalobca zavineným konaním porušil zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení a je zodpovedný za škodu tým žalovanému vzniknutú. Ako vyplýva zo samotného textu faktúry, zaplatenie tejto sumy si žalovaný nárokuje za poskytnutie reklamného času a priestoru za rok 2003 v zmysle Dodatku č. 18 k zmluve o výhradnom obchodnom zastúpení, pričom aj na pojednávaní dňa 30.11.2015 právny zástupca žalovaného uviedol, že žalovaný si v rámci procesnej obrany uplatňuje sumu vo výške 599.203,68 eur ako nárok žalovaného, ktorý bol fakturovaný žalobcovi faktúrou č. 711002121 vystavenou 31.12.2003. Z uvedeného dôvodu sa súd prvej inštancie ani nezaoberal námietskou premlčania vznesenou žalobcom.

28. Ku zvyšnej časti eventuálnej obrany konajúci súd uviedol, že strany počas konania uvádzali, že žalobca voči nároku žalovaného z faktúry č. 7111003225 započítal svoje nároky na provízie z bártrovej reklamy a nebolo medzi nimi sporné, že zápočty zo strany žalobcu boli vykonané do celej výšky fakturovaných súm podľa faktúr uvedených vo výpovedi zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení s výnimkou faktúry č. 711002121, ktorej oprávnenosť žalobca nikdy neuznal, teda aj do celej výšky faktúry č. 7111003225, ktorá skutočnosť bola súdu známa aj z jeho činnosti zo spisu 32 Cb/521/2005. Pri posúdení tohto započítania súd opätovne, viazaný predmetným rozsudkom ESLP, posúdil oprávnenosť nároku žalobcu na provízie z bártrových obchodov, pričom dospel k záveru, že za súčasného právneho vzťahu, keď ESLP skonštatoval, že neexistovali žiadne dôvody na znovuo tvorenie vecí rozhodnutej s účinkami res iudicata, z viazanosti súdu týmto rozhodnutím vyplýva aj fakt, že súd musí rešpektovať právne názory vyslovené v zrušených rozsudkoch, ktorých revízia bola nezákonná a prinavrátiť žalobcovi také hmotnoprávne postavenie, aké mal pred vydaním rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o mimoriadnom dovolaní. Z uvedeného vyplýva aj skutočnosť, že tu existoval a existuje nárok žalobcu na províziu z bártrových obchodov, tak ako bol konštatovaný už v rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 14.05.2007, č.k. 28 Cb/361/2006 - 593. Z tohto právneho záveru potom priamo vyplýva zákonný postup žalobcu pri započítavaní svojich pohľadávok na províziu z bártrových plnení voči pohľadávkam žalovaného. Zdôraznil, že iné posúdenie právnych vzťahov medzi stranami by znamenalo opätovné porušenie základných ľudských práv žalobcu, nakoľko v tomto prípade neexistoval žiaden dôvod na to, aby boli vzájomné práva a povinnosti určené rozsudkami s platnosťou res iudicata revidované. Nakoľko žalovaný v konaní zápočty spochybňoval iba čo do podstaty, konajúci súd konštatoval oprávnenosť zápočtov žalobcu a tým aj neexistenciu nároku žalovaného z faktúry č. 7111003225 uplatneného v rámci eventuálnej obrany.

29. Ohľadom uplatneného nároku žalobcu na úrok z omeškania súd prvej inštancie postupoval podľa § 340, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 14 % ročne odo dňa 09.12.2006, keďže žalobca vyzval žalovaného na uhradenie odstupného v liste zo dňa 05.12.2005, pričom táto výzva bola podľa tvrdenia žalobcu doručená žalovanému dňa 08.12.2005 a v nej bola stanovená lehota na uhradenie odstupného na deň nasledujúci po doručení výzvy.

30. O návrhu žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania žalobcom v zmysle § 141a O.s.p. zo dňa 27.05.2015 súd rozhodol tak, že tento návrh zamietol, nakoľko na vyhovenie tomuto návrhu neboli splnené zákonom vyžadované kumulované podmienky, ktorými sú nespĺnenie predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O.s.p. žalobcom v celom rozsahu a uplatňovanie práva na zaplatenie peňažnej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Vo veci možnosti podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu o návrhu na zloženie preddavku zastával názor, že odvolanie proti takému rozhodnutiu nie je prípustné, a to bez ohľadu či bolo návrhu vyhovené a takáto povinnosť uložená alebo bol návrh zamietnutý (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 313/2013).

31. Návrh na spojenie vecí s vecou vedenou pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 32 Cb/521/2005 zamietol súd prvej inštancie z dôvodu, že uvedený postup považoval za neúčelný, v rozpore s ústavným právom strán na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že v tejto veci už rozhodoval o návrhu žalovaného na prerušenie konania, ktorému nevyhovel, ktoré rozhodnutie v rámci odvolacieho konania preskúmal aj odvolací súd, ktorý vo svojom uznesení 2 Cob/164/2014 - 782 zo dňa 07.10.2014 dospel k záveru, že v každom konaní sa bude musieť súd zaoberať aj ďalšími skutočnosťami, ako je platnosť výpovede, ktoré majú vplyv na dôvodnosť a výšku žalovaných nárokov, vykonávať ďalšie dôkazy vzhľadom na rozdielne právne tituly. Odvolací súd skonštatoval, že je na mieste, aby súd v tomto konaní pokračoval samostatne, aby nevznikali zbytočné

prieťahy. Konajúci súd nepovažoval spojenie vecí za vhodné a účelné aj z dôvodu existencie rozhodnutia ESLP v tomto konaní a potrebu jeho výkonu.

32. O náhrade trov konania vo veci samej súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania, predstavujúce zaplatený súdny poplatok vo výške 33.193,92 eur (1.000.000,- Sk) a trovy právneho zastúpenia vo výške 44.854,18 eur.

33. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie žalovaný predovšetkým z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., ako aj z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

34. Citujúc ust. § 669 ods. 1 Obch. zák. uviedol, že ak súd posúdil výpoveď za dôvodnú a dospel k zisteniu i záveru, že žalobca porušoval zmluvu, čím vlastne donútil žalovaného ukončiť zmluvu výpoveďou z dôvodov na strane žalobcu, nemožno považovať priznanie nároku na odstúpné za spravodlivé. Správanie žalobcu považoval v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto nemôže požívať právnu ochranu. Bol toho názoru, že súd nepristúpil k výkladu a aplikácii § 669 a § 669a Obchodného zákonníka z hľadiska základného zmyslu a účelu zákona a rozsudok je preto nesprávny a čiastočne nepreskúmateľný, nakoľko nie je zrejmé, či sa súd v odôvodnení rozsudku vôbec zaoberal argumentáciou žalovaného vo vzťahu k nemožnosti vzniku nároku žalobcu na odstúpné v kontexte § 669 a § 669a Obchodného zákonníka. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa vôbec nezaoberal preukázaným hrubým porušením zmluvy žalobcom, čím sám žalobca dotlačil žalovaného k skončeniu zmluvy výpoveďou a v odôvodnení neuviedol, ako môže byť priznanie nároku na odstúpné spravodlivé v kontexte hrubého porušenia zmluvy žalobcom.

35. Žalovaný zdôraznil, že žalobcovi nevzniklo právo na odstúpné podľa § 669a písm. a) Obchodného zákonníka, pretože k skončeniu zmluvy výpoveďou zo strany žalovaného ako zastúpeného došlo pre porušenie zmluvného záväzku žalobcom ako obchodným zástupcom a zároveň mu nevzniklo právo na odstúpné ani podľa § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože žalobcovi by mohlo vzniknúť právo na odstúpné v prípade skončenia zmluvy za kumulatívneho splnenia viacerých podmienok a vyplatenie odstúpného s prihliadnutím na všetky okolnosti musí byť spravodlivé. Ak žalobca porušil zmluvu a donútil žalovaného ako zastúpeného zmluvu ukončiť, nemôže byť spravodlivé, aby mu vzniklo právo na odstúpné.

36. Výpočet odstúpného považoval žalovaný vzhľadom na svoje argumenty a obranu, ktorú konajúci súd nezohľadnil, za nesprávny. Uviedol, že žalobca v konaní účelovo uplatňoval odstúpné a dokonca vypočítaval odstúpné z nefinančných plnení (tzv. bártrových obchodov), keďže z vykonaného dokazovania vyplýva, že zmluvné strany počas takmer 10 ročného trvania zmluvy vykladali zmluvu tak, že žalobca nemá žiadne nároky na províziu z tzv. bártrových obchodov. Odôvodnenie rozsudku považoval v tejto časti za nepreskúmateľné, nakoľko nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru o odôvodnenosti údajného práva žalobcu. Bol toho názoru, že konajúci súd nedostatočne zistil skutkový stav v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia a riadne nevyriešil základnú otázku, či žalobcovi patrí provízia aj za tzv. bártrové obchody. Súd neriešil túto otázku riadne s prihliadnutím na názor vyslovený dovolacím súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.08.2009 č. k. 2 M Obdo 5/2008).

37. Žalovaný v ďalšej časti odvolania vyslovil názor, že súd nie je viazaný rozhodnutím ESLP a rozsudok zo dňa 09.06.2015 nie je záväzný. ESLP sa nezaoberal a ani nemôže zaoberať vecou tak ako príslušný vnútroštátny súd. Poukázal na to, že ESLP nemá, na rozdiel od českého (alebo slovenského) Ústavného súdu, kasačnú právomoc voči napadnutým rozhodnutiam vnútroštátnych orgánov. Výrok o povinnosti štátu zaplatiť sťažovateľovi určitú čiastku ako spravodlivé zadostučinenie sa tradične považuje za jediný výrok konštitutívnej povahy v rozsudkoch ESLP. Zdôraznil, že Okresný súd Bratislava I ako príslušný všeobecný (národný) súd, má v konaní č. 28 Cb/361/2006 postupovať nezávisle a nestranne v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Súd však podľa jeho názoru nerozhodol nestranne a nezávisle, pretože podľa odôvodnenia rozsudku vraj súd nemohol rozhodnúť inak z dôvodu viazanosti rozhodnutím

ESLP. Súd rozsudkom hrubo porušil čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru v neprospech žalovaného.

38. Žalovaný považoval napadnutý rozsudok za nesprávny aj z dôvodu, že konajúci súd nerešpektoval záväzný právny názor NS SR, ktorý vyslovil v uznesení zo dňa 12.08.2009, sp. zn. 2 M Obdo 5/2008, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie súdu v predmetnej veci, čím porušil aj základné právo žalovaného na súdnu ochranu. Súd sa najmä nezaoberal dôsledne praxou, ktorú medzi sebou strany zaviedli, ani následným správaním strán, resp. toto vyhodnotil nesprávne a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

39. Žalovaný podal odvolanie aj proti postupu a rozhodnutiu súdu prvej inštancie o jeho návrhu na zloženie preddavku na trovy konania podľa § 141a O.s.p. a vzhľadom na dôvody uvedené v odvolaní aj proti výroku o trovách konania, na ktoré by nemal mať nárok žalobca, ale súd by ho mal priznať žalovanému. Namietol, že náhrada trov právneho zastúpenia nie je vypočítaná správne a súd ju priznal v neprímerane vyššom rozsahu, keďže žalobca si vyčíslil náhradu trov právneho zastúpenia aj zo sporných úkonov, ako napríklad z rokovania s klientom.

40. Vzhľadom na dôvody uvedené v odvolaní žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla a priznal mu nárok na náhradu trov konania, vrátane náhrady trov právneho zastúpenia, prípadne, aby odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

41. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej a v časti týkajúcej sa trov konania podľa ust. § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, odvolanie proti výroku, ktorým súd zamietol návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania žalobcom podľa § 141a O. s. p. zo dňa 27.05.2015 podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní a mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je tak po skutkovej ako i právnej stránke v celom rozsahu správny a zo strany súdu nedošlo k žiadnemu pochybeniu, ktoré by zakladalo ktorýkoľvek zo zákonom taxatívne uvedených dôvodov odvolania (§ 205 ods. 1 a 2 O.s.p.). Súd prvej inštancie riadne zistil všetky skutočnosti potrebné na vydanie napadnutého rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, žiadnej zo strán sporu neodňal právo na spravodlivý proces a celú vec správne právne posúdil.

42. Žalobca sa podrobne vyjadril k jednotlivým argumentom a dôvodom odvolania. K vytýkanej nesprávnej aplikácii § 669 a § 669a Obchodného zákonníka uviedol, že žalovaný opomína a ignoruje skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný po tom, ako už raz Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave rozhodli tak, že žalobe v celom rozsahu právoplatne vyhovel rozsudkami, ktoré boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.08.2009, sp. zn. 2 M Obdo 5/2008 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a vo vzťahu k rozhodnutiu dovolacieho súdu ESLP na základe sťažnosti žalobcu rozsudkom č. 42533/11 zo dňa 09.06.2015, právoplatným 09.09.2015 vyslovil, že uvedeným rozhodnutím dovolacieho súdu bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Žalobca poukázal na body 76, 78 a 79 rozsudku ESLP a uviedol, že podstata porušenia jeho práv spočívala práve v zásahu do právoplatne rozhodnutej veci, pričom na takýto zásah neexistoval žiadny dôvod. Bol toho názoru, že dopadom rozsudku ESLP na prebiehajúce konanie a z neho vyplývajúcich dôsledkov sa konajúci súd podrobne zaoberal na stranách 18 až 20 napadnutého rozsudku a s týmito závermi súdu sa žalobca plne stotožnil.

43. Poukázal na to, že napriek dôsledkom predmetného rozsudku ESLP na toto konanie sa konajúci súd zaoberal uplatneným nárokom žalobcu a vznesenou obranou žalovaného aj po vecnej stránke, keď v rámci posúdenia predbežnej otázky ustálil, že Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení zo dňa 17.03.1995 v znení jej dodatkov 1 až 22 je platná a platná je aj výpoveď zo zmluvy zo dňa 31.03.2005. Skončenie platnosti zmluvy k 30.09.2005 bolo medzi stranami nesporné, čo konštatoval nielen súd prvej inštancie, ale aj ESLP.

44. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie sa na stranách 31 a 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku riadne vysporiadal s tvrdením žalovaného, že v danom prípade ho vlastne žalobca donútil ukončiť zmluvu výpoveďou z dôvodov na strane žalobcu, a preto nemožno považovať priznanie nároku na odstúpné

za spravodlivé. Taktiež tvrdenie, že súd nepristúpil k výkladu a aplikácii § 669 a § 669a Obchodného zákonníka z hľadiska základného zmyslu a účelu zákona a rozsudok je preto nesprávny a arbitrárny, nepovažoval za správne. Žalobca sa stotožnil s názorom súdu, že zmyslom právnej úpravy odstupného je ochrana obchodného zástupcu po skončení zmluvy. Poukázal na to, že ust. § 669 a § 669a písm. a) Obch. zák. boli do slovenského právneho poriadku začlenené transponovaním Smernice Rady č. 86/653/EHS o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov, ktorej články 17, 18 a 19 žalobca vo vyjadrení citoval a uviedol, že čl. 19 jednoznačne potvrdzuje uvedený záver súdu prvej inštancie. Konajúci súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o nesprávnom prevzatí textu Smernice Rady č. 86/653/EHS, konkrétne jej článkov 17 a 18 do národného práva. Mal za to, že súd správne skonštatoval, že v predmetnej veci nedošlo zo strany žalovaného ako zastúpeného k odstúpeniu od zmluvy (ako je uvedené v § 669a písm. a) Obch. zákonníka), ale žalovaný zmluvu vypovedal, ani nedošlo k ukončeniu zmluvy o obchodnom zastúpení z ďalších dôvodov uvedených v § 669a Obchodného zákonníka, preto v danom prípade, ak sú splnené podmienky uvedené v ust. § 669 Obchodného zákonníka, došlo k vzniku nároku žalobcu na odstupné.

45. Taktiež tvrdenie žalovaného, že napadnutý rozsudok je čiastočne nepreskúmateľný považoval za zavádzajúce, nakoľko súd na stranách 30 až 33 rozsudku podrobne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako vec právne v tomto smere posúdil. Výklad ust. § 669 a § 669a Obchodného zákonníka súd podložil aj poukazom na uznesenie zo dňa 12.08.2009, sp. zn. 2 M Obdo 5/2008, v ktorom Najvyšší súd SR zaujal jednoznačné stanovisko, že pri tak prísne a zrejme určenej okolnosti vylučujúcej právo na odstupné ako je vymedzená v § 669a Obchodného zákonníka nie je použiť analogický výklad aplikovania § 669a písm. a) Obch. zákonníka aj na termín, ktorý nemožno zahrnúť pod pojem odstúpenie od zmluvy, a to vypovedanie zmluvy. Ďalej poukázal na to, že aj Najvyšší súd SR uviedol, že Smernica Rady č. 86/653/EHS je priamo súčasťou právneho poriadku, Obchodného zákonníka.

46. Nakoľko žalovaný v konaní nenavrhol vykonať žiadny dôkaz týkajúci sa okolností vypovede zmluvy a údajného porušenia alebo porušovania povinností žalobcu zo zmluvy, súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca porušoval zmluvu úmyselne.

47. Za správny považoval aj záver, že viazanosť súdu rozsudkom ESLP nedovoľuje súdu posúdiť priznanie odstupného s prihliadnutím na všetky okolnosti zmluvného vzťahu inak, ako tomu bolo v jeho predchádzajúcom rozsudku, ktorý bol v dôsledku porušenia základných práv navrhovateľa zrušený, nakoľko iný postup by bol opätovným porušením princípu právnej istoty. V ďalšom žalobca poukázal na správne závery súdu uvedené na stranách 30 až 33 rozsudku, vyjadrenie doručené súdu dňa 11.06.2014 a ostatné svoje podania a vyjadrenia v tejto veci.

48. V súvislosti s namietaným výpočtom odstupného žalobca uviedol, že nie je možné akceptovať názory žalovaného a poukázal na strany 33 a 35 rozsudku, kde súd riadne zdôvodnil výpočet výšky provízie, ako aj dôvody, pre ktoré odstupné v uvedenej výške priznal.

49. K námietke žalovaného, že Okresný súd Bratislava I ako príslušný všeobecný (národný) súd nebol viazaný rozsudkom ESLP žalobca dodal, že viazanosť súdu rozsudkom ESLP vyplýva priamo z ust. § 135 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd je viazaný rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týka základných ľudských práv a slobôd, v spojení s článkom 154c Ústavy Slovenskej republiky a článkom 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Povinnosť súdu postupovať nezávisle a nestranne v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky neznamená možnosť svojvôle. Podľa článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Ako konajúci súd správne uviedol, podľa článku 154c Ústavy Slovenskej republiky je Dohovor súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR má Dohovor prednosť pred zákonmi.

50. Žalobca ďalej uviedol, že je pravdou, že ESLP sa nezaoberal vecou samou, ale vyslovil porušenie základných práv žalobcu, ktoré spočívalo v porušení práva na spravodlivý proces v tom, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutia znejúce v jeho prospech boli bez existujúceho ospravedlniteľného dôvodu

zrušené za porušenia princípu právnej istoty a rovnosti zbraní. Povinnosťou Slovenskej republiky, reprezentovanej jej štátnymi orgánmi, je v zmysle čl. 46 Dohovoru rozsudok vykonať. Súčasťou vykonania rozsudku je aj vyplatenie spravodlivého zadosťučinenia vo výške, ktorú určí ESLP. Zároveň je príslušný štát povinný v rámci výkonu rozsudku ESLP uskutočniť adekvátne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k sťažovateľovi, tzv. individuálne opatrenia. Taktiež je štát povinný prijať také opatrenia, ktoré zabránia opakovaniu porušovania práv ďalších osôb v budúcnosti, tzn. všeobecné opatrenia. Individuálne opatrenia v prípade, že nevyžadujú radikálne zásahy do vnútroštátneho právneho poriadku, majú za cieľ najmä navrátenie do pôvodného stavu (restitutio in integrum). Preto žalobca považoval za legitímne jeho očakávanie, že v prípade, ak žalobou uplatnený nárok medzičasom nezanikol (čo sa nestalo) súdy v tejto veci rozhodnú tak, ako tomu bolo v pôvodných rozhodnutiach, ktoré boli za porušenia čl. 6 Dohovoru zrušené.

51. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že konajúci súd nerešpektoval záväzný právny názor NS SR vyslovený v uznesení NS SR zo dňa 12.08.2009, sp.zn. 2 M Obdo 5/2008 ohľadom praxe, ktorú medzi sebou strany zaviedli, ani následným správaním strán, resp. toto vyhodnotil nesprávne a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nakoľko NS SR žiadny záväzný právny názor ohľadom praxe, ktorú medzi sebou strany zaviedli a následného správania strán nevyslovil. Poukázal na to, že dovolací súd nedal za pravdu generálnemu prokurátorovi v jeho tvrdení, že provízia obchodnému zástupcovi patrí len z vyplatených provízií. Ďalej NS SR len poznamenal, že „Iné posúdenie nároku na províziu z tzv. bártrových obchodov je však s naznačeným, dovolateľom, prihliadnutím na prax, ktorú si strany medzi sebou zaviedli, ako aj následné správanie strán, ktoré posudzovanie povaha veci pripúšťa v zmysle ust. § 266 ods. 5 Obch. zák.“ V tejto otázke však právny názor nevyslovil. Žalobca uviedol, že k tomuto konajúci súd stručne a jasne vysvetlil, že zánik nároku žalobcu na provízie z bártrov nemožno dôvodiť ani z výkladového pravidla podľa § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka pri zohľadnení praxe zavedenej zmluvnými stranami.

52. V súvislosti s odvolaním žalovaného proti výroku o zamietnutí návrhu žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania uviedol, že žiada, aby ho odvolací súd podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, odmietol. Písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 15.06.2016 zástupca žalobcu zaslal nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 30/2015-55 zo dňa 11. mája 2016, ktorým ÚS SR vyslovil, že Ustanovenie § 141a Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca § 141a O.s.p. účinnosť. Nález bol vyhlásený v zbierke zákonov pod č. 194/2016 Z.z. dňa 14.06.2016.

53. V časti odvolania proti výroku o trovách konania žalobca poukázal na to, že žalovaný spochybňuje iba jediný úkon, za ktorý bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania, a to za rokovanie s klientom dňa 28.05.2015. Uviedol, že išlo o nevyhnutný úkon, kedy právny zástupca žalobcu informoval žalobcu o podanom návrhu zmysle § 141a O. s. p. a o uskutočnení tohto rokovania predložil súdu dôkaz v podobe písomného záznamu z rokovania. Zároveň si žalobca uplatnil trovy odvolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia, za vyjadrenie k odvolaniu 2.159,57 eur + rež. paušál 8,58 eur + DPH výške 431,91 eur, t.j. spolu 2.591,48 eur.

54. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku 20.10.2016 bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalovaného, vyjadrením žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

55. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi novými prostriedkami procesnej obrany v zmysle § 366 CSP, ktoré by mali za následok zmenu súdom zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Žalovaný v odvolaní opätovne uvádza skutočnosti a tvrdenia prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd v napadnutom rozhodnutí aj riadne vysporiadal. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom

vyšlovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

56. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné zaujať stanovisko k bodu 4) odvolania, v ktorom žalovaný vytkol súdu prvej inštancie, že nerozhodol nestranne a nezávisle, pretože podľa odôvodnenia rozsudku vraj nemohol rozhodnúť inak z dôvodu viazanosti rozhodnutím ESLP, čím konajúci súd hrubo porušil čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru v neprospech žalovaného. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol po tom, ako už raz rozhodol rozsudkom zo dňa 14.05.2007 č. k. 28 Cb/361/2006 - 593 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2007 č. k. 3 Cob/160/07 - 652, právoplatným dňa 09.01.2007, ktoré boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.08.2009, sp. zn. 2 M Obdo 5/2008 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie vo vzťahu k rozhodnutiu dovolacieho súdu Európsky súd pre ľudské práva na základe sťažnosti žalobcu rozsudkom č. 42533/11 zo dňa 09.06.2015, právoplatným 09.09.2015 rozhodol o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konkrétne práva na spravodlivé súdne konanie a osobitne princípu právnej istoty, a to z dôvodu zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky na základe mimoriadneho dovolania podaného Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky na podnet druhého z účastníkov konania. Odvolací súd dáva do pozornosti, že ESLP sa nestotožnil s právnymi názormi Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že v tomto prípade neboli dané také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za ospravedlniteľné dôvody pre zrušenie právoplatného a vykonateľného rozsudku. Odvolací súd zdôrazňuje, že ESLP konštatoval, že tento zásah bol v rozpore s princípom právnej istoty, ako aj rovnosti zbraní a rozhodol o porušení článku 6 Dohovoru. Právoplatný rozsudok ESLP je v zmysle článku 46 ods. 1 Dohovoru pre štát záväzný. Súd prvej inštancie uvedomujúc si právny význam, závažnosť a dopad rozsudku ESLP na prebiehajúce konanie a z neho vyplývajúce dôsledky sa podrobne zaoberal na stranách 18 až 20, 33, 35 napadnutého rozsudku uvedeným rozsudkom a z neho vyplývajúcich konsekvencií. Citujúc body 69, 71, 73, 74, 75, 76, 78, 79 rozsudku, článok 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 154c Ústavy Slovenskej republiky a § 135 ods. 1 O.s.p. dospel k správne mu záveru, že povinnosťou vnútroštátnych súdov je napraviť dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom navrátením žalobcu do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s podrobným a dostatočným odôvodnením konajúceho súdu na základe akých dôvodov, a to aj po riadnom posúdení novej obrany žalovaného, rozhodol zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 14.05.2005, čím potvrdil záujem vnútroštátnych orgánov reštituovať postavenie žalobcu navrátením do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech a povinnosť štátu uskutočniť v rámci výkonu rozsudku ESLP adekvátne individuálne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k žalobcovi. So závermi konajúceho súdu v tomto smere sa stotožnil aj žalobca v bode II. vyjadrenia k odvolaniu.

57. Nakoľko po rozhodnutí súdu prvej inštancie došlo k zmene právnej úpravy, odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že aj nová právna úprava Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“) vychádza z konštantne verifikovanej právnej úpravy viazanosti súdu ako ochrany práva rozhodnutiami iných orgánov (doterajšia právna úprava v § 135 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 193 druhá veta CSP, súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.

58. Na doplnenie odvolací súd dodáva, že nový civilný proces je budovaný na základných princípoch upravených v článkoch 1 až 18 CSP, kde v článku 2 je upravený princíp právnej istoty. Podľa čl. 2 ods. 1, 2 CSP, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom môže každý legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

59. Bez ohľadu na povinnosť súdu rozhodnúť v súlade s rozsudkom ESLP a navrátiť postavenie žalobcu do stavu, ktorý tu existoval pred vydaním uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.08.2009, sp. zn.

2MOBdo 5/2008, súd prvej inštancie sa uplatneným nárokom žalobcu zaoberal aj po vecnej stránke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že medzi stranami sporu neboli sporné otázky platnosti Zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení dňa 17.03.1995, výpovede zo dňa 31.03.2005 a skončenie platnosti zmluvy k 30.09.2005. Strany sporu zhodne potvrdili, že zmluvu riadne plnili počas takmer 10 ročného obdobia a až do výpovede medzi nimi nedochádzalo k nejasnostiam a nezrovnalostiam pri jej výklade, takže nemožno mať pochybnosti o určitosti a zrozumiteľnosti jej obsahu a konajúci súd správne posúdil tak z pohľadu ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 652 a nasl. Obchodného zákonníka ako predbežnú otázku, že predmetná Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení zo dňa 17.03.1995 v znení jej dodatkov č. 1 až 22 je platným právnym úkonom, spĺňajúcim požiadavky na slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle zmluvných strán, ktorá má všetky podstatné náležitosti zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení. V rámci riešenia predbežnej otázky platnosti výpovede konajúci súd vychádzal z ust. § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka a v súlade s výkladovým pravidlom preferencie platnosti výpovede žalovaným ju tiež správne považoval za platnú.

60. Podstata odvolania proti výroku o uložení povinnosti zaplatiť odstupné spočívala v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nepristúpil k výkladu a aplikácii § 669 a § 669a Obchodného zákonníka z hľadiska základného zmyslu a účelu zákona, a preto považoval rozsudok za nesprávny, arbitrárny a čiastočne nepreskúmateľný. Odvolací súd s týmto názorom žalovaného nesúhlasí a konštatuje, že súd prvej inštancie na stranách 31 až 34 napadnutého rozsudku podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (platným v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), keď podrobne, jasne a výstižne vysvetlil s poukazom na ust. § 669 a § 669a Obchodného zákonníka, na základe akých skutočností dovodil jednoznačný záver o existencii nároku žalobcu na priznanie odstupného podľa ust. § 669, z akých skutočností vychádzal a prihliadal pri posúdení podmienok uvedených v § 669 ods. 1 a mal za preukázané, že došlo k vzniku nároku žalobcu na odstupné. Konajúci súd podrobne uviedol aj dôkazy, na základe ktorých dospel k záveru, že predpoklady pre vznik nároku na odstupné uvedené v § 669 Obchodného zákonníka sú na strane žalobcu v danom prípade dané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých dôkazov a dôvodov vychádzal aj pri prijatí záveru, že odstupné považuje s prihliadnutím na všetky okolnosti zmluvného vzťahu za spravodlivé. Taktiež dostatočne a úplne vysvetlil, z akých právnych ustanovení vychádzal pri rozhodovaní a na základe akých dôvodov pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav. Odvolací súd sa stotožnil s názorom konajúceho súdu, že zmyslom právnej úpravy odstupného je ochrana obchodného zástupcu po skončení zmluvy, čomu svedčia, ako poukázal súd, aj viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ.

61. Na doplnenie správnosti právneho posúdenia veci podľa § 669 Obchodného zákonníka odvolací súd dodáva, že po skončení zmluvy o obchodnom zastúpení má podľa uvedeného ustanovenia zástupca nárok na odstupné, pokiaľ splnil predpoklady podľa § 669 ods. 1, a ktoré predstavuje akúsi formu odškodnenia (nie však v zmysle vyrovnania utrpenej škody). Ide o zvláštnu v peniazoch vyjadriteľnú odmenu za výsledok činnosti obchodného zástupcu pre zastúpeného, ktorý sa prejavuje v postavení zastúpeného na trhu v dobe ukončenia obchodného zastúpenia, z ktorého trvá prínos pre obchody zastúpeného a tento prínos presiahne ukončenie obchodného zastúpenia. Ak je preukázateľne splnená táto podmienka, zákon ustanovuje i splnenie ďalšej podmienky pre úspešné uplatňovanie takéhoto nároku, a to, aby bolo vyplatenie odstupného jednoznačne spravodlivé, teda všeobecne zodpovedajúce zásadám poctivého obchodného styku so zreteľom na všetky okolnosti medzi stranami, pričom treba brať na zreteľ i to, či bola alebo nebola dohodnutá konkurenčná doložka. Z uvedeného vyplýva, že sa má prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, z ktorých zákon vyslovene uvádza províziu, ktorú obchodný zástupca stráca a taktiež použitie či nepoužitie konkurenčnej doložky. Princíp spravodlivosti má byť uplatnený jednak voči zastúpenému, ale aj voči zástupcovi. Pokiaľ ide o konkurenčnú doložku, treba vychádzať z toho, že jej použitie predstavuje ohrozenie budúcej činnosti obchodného zástupcu, ktoré je možné v jeho prospech takto kompenzovať a naopak. Právna úprava v cit. ust. § 669 Obch. zák. kogentným spôsobom ustanovuje v prospech obchodného zástupcu vznik práva na odstupné, pri splnení podmieňujúcej časti právnej normy, ktorá je vymedzená kumulatívnymi predpokladmi v § 669 ods. 1 písm. a) a b). Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého správne vyvodil záver, že žalobca má nárok na odstupné, nakoľko splnil obidve podmienky, jednak získal pre žalovaného množstvo nových zákazníkov, významne rozvinul obchod s jeho dovtedajšími zákazníkmi, pričom prospech z tejto činnosti trval aj v dobe skončenia zmluvy o obchodnom zastúpení a jednak odplata je spravodlivá, teda zodpovedajúca poctivému obchodnému styku a obchodnej morálke, pričom prihliadol aj na tú skutočnosť, že zmluva obsahovala aj tzv. konkurenčnú doložku, podľa ktorej ešte po ukončení zmluvy

24 mesiacov nesmel žalobca vykonávať činnosť pre iné elektronické médiá s pokrytím viac ako 25 % územia SR a zohľadnil celkové pôsobenie žalobcu počas trvania zmluvy. Taktiež odôvodnil, z akého dôvodu neprihliadol na argument žalovaného, že zmluvu ukončil pre hrubé porušenie zmluvy zo strany žalobcu, keď tento dlhodobo neplnil svoje finančné záväzky voči nemu. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na odôvodnenie konajúceho súdu na strane 35 a 36 rozsudku, kde podrobne rozobral obranu žalovaného, spočívajúcu v kompenzačnej námietke žalovaného voči nároku žalobcu na úhradu jeho faktúr č. 7111002121, č. 7111003225 a dodáva, že v konaní žalovaný nepreukázal žiadne také hrubé porušenie zmluvy žalobcom, ktoré by opodstatňovalo prijať iný záver v súvislosti s odôvodnenosťou nároku žalobcu na odstúpné, aj vzhľadom na všetky uvedené okolnosti týkajúce sa zmluvného vzťahu strán.

62. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2M Obdo 5/2008 zo dňa 12.08.2009, v ktorom dovolací súd zaujal jednoznačné stanovisko v súvislosti s námietkami dovolateľa, že Smernica Rady č. 86/653/EHS je priamo súčasťou právneho poriadku, Obchodného zákonníka, ktorý ustanovením § 774a Obch. zák. prebral túto normu priamo, a ktorá tvorí jeho prílohu a súčasne články 17 a 18 v danom konkrétnom prípade sú transformované v ustanoveniach §§ 669 a 669a Obch. zák.. Transformácia ustanovení článkov smernice Rady priamo do ustanovení Obchodného zákonníka členského štátu (Slovenskej republiky) v preklade jazyka členského štátu spôsobuje, že pri jeho aplikovaní platí verzia v jazyku príslušného členského štátu a výklad takéhoto ustanovenia patrí príslušnému národnému súdu členského štátu. Výklad ustanovenia § 669a Obch. zák. dovolateľom považoval za nesprávny, keď postupnosť ustanovení §§ 668a až 671 rieši otázku nárokov zástupcu a zastúpeného po skončení právneho vzťahu obchodného zastúpenia, a to následne v ustanovení § 668a Obch. zák. rieši otázku náhrady škody, v ustanovení § 669 odstúpné, v ustanovení § 671 províziu za určitých v zákone stanovených podmienok. Dovolací súd uzavrel, že len v týchto presne zákonom špecificky určených prípadoch nevznikne právo na odstúpné. Ďalej vyslovil názor, že nie je možné pri takomto prísne a zrejme určenej okolnosti vylučujúcej právo na odstúpné použiť analogický výklad aplikovania § 669a písm. a) Obch. zák. aj na termín, ktorý nemožno zahrnúť pod pojem odstúpenie od zmluvy, a to vypovedanie zmluvy, aj napriek úzkemu vzťahu týchto dvoch inštitútov, nakoľko spôsob ich vzniku a pôsobnosť na zánik záväzku, rozdielnosť právnej úpravy a dôsledkov pôsobenia týchto inštitútov je bez ďalšieho diametrálne odlišná a táto odlišnosť je vyjadrená aj v ust. § 669a Obch. zák., v ktorom je výlučne upravené vylúčenie nároku na odstúpné pri odstúpení od zmluvy. Z týchto záväzných právnych názorov vychádzal súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní o nároku žalobcu na zaplatenie odstúpeného.

63. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie správne vec právne posúdil, pričom sa dostatočne zaoberal aj výkladom a aplikáciou žalovaným namietaných ustanovení Obch. zák. a jeho argumentáciou, s poukazom aj na Smernicu Rady Európy č. 86/653/EHS, články 17, 18, 19, uznesenie Najvyššieho súdu SR, viazanosť rozsudkom ESLP. K námietke žalovaného, že súd porušil jeho právo na súdnu ochranu odvolací súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Nevysporiadanie sa takýmto pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami je porušením práva strany konať pred súdom, v rámci ktorého má strana sporu právo na riadne, zrozumiteľné, vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa kritériá stanovené § 157 ods. 2 O.s.p., platného a účinného v čase rozhodovania konajúceho súdu. Súdom prvej inštancie v súlade s § 132 O.s.p. vykonané dôkazy vyhodnotil každý jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti a starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli strany. Vyhodnotenie dôkazov následne odôvodnil tak, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a zaoberá sa všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej. Jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť a všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Konajúci súd sa po zrušení rozsudku zo dňa 14.05.2007 č. k. 28 Cb/361/2006 - 593 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2007 č. k. 3 Cob/160/2007-652, v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal aj s novými argumentmi žalovaného uplatnenými v rámci jeho obrany, dokazovanie doplnil v súlade so záväznými pokynmi a právnym názorom dovolacieho súdu, zohľadňujúc a prihliadajúc pritom aj na okolnosť, že vo veci rozhodol ESLP rozsudkom, v ktorom vyslovil, že rozhodnutím dovolacieho súdu bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. S poukazom na uvedené odvolací súd uzavrel, že žiadnym spôsobom nebolo porušené právo žalovaného na súdnu ochranu.

64. K námietke žalovaného týkajúcej sa nesprávneho výpočtu odstupného odvolací súd odkazuje na strany 33 až 35 napadnutého rozsudku, na ktorých súd prvej inštancie podrobne rozobral spôsob výpočtu odstupného s poukazom na ust. § 669 Obch. zák. a odôvodnil aj s poukazom na ust. § 666, §§ 659 až 662 Obch. zák., z akých dôvodov nemohol zohľadniť výhrady a námietky žalovaného k účtovaniu provízií z bartrov a z akých dôvodov mal za to, že žalobca správne do výpočtu provízie zahrnul aj odmenu za tzv. bártrové obchody. Uvedený názor považoval odvolací súd za správny aj vzhľadom na vôľu zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, obsah zmluvy a definície pojmov v bodoch 1.3. a 1.4. zmluvy v spojení s bodom 3.2. a v súlade s § 652 ods. 1, §§ 659 až 662 Obchodného zákonníka. Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalovaného uvedeného v bode 3) odvolania a má za to, že konajúci súd správne vec právne posúdil, v súlade s ním dostatočne zistil skutkový stav a riadne vyriešil aj základnú otázku, že žalobcovi patrí provízia za tzv. bártrové obchody, pričom prihliadol aj na vyššie uvedený názor vyslovený dovolacím súdom (v bode 62), týkajúci sa právneho posúdenia uplatneného nároku. Odvolací súd sa s názorom konajúceho súdu zohľadnenom pri výpočte stotožnil, pričom dáva do pozornosti, že konajúci súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že žalobca pri stanovení výšky provízie z bartrových obchodov znížil základ na výpočet odstupného na polovicu, t.j. neuplatňoval si odstupné v plnej výške. Ďalej dodáva, že žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne konkrétne námietky týkajúce sa postupu žalobcu pri výpočte provízie a ani pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní (§ 366 CSP - upravujúci právo tzv. novôt v odvolacom konaní) nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení ohľadne nesprávneho výpočtu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie aj v tom smere, že samotná skutočnosť, že si žalobca až do výpovede zmluvy nikdy neuplatnil nárok na úhradu provízie za bartre, nemá za následok zánik tohto nároku. Odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia aj v tejto časti za dostatočné a preskúmateľné, keď konajúci súd podrobne rozobral a odôvodnil, na základe akých úvah a akých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že výpočet odstupného je správny.

65. V súvislosti s námietkou žalovaného, že súd mal vyhovieť návrhu na spojenie vecí a spojiť toto konanie s konaním prebiehajúcim na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32 Cb/521/2005, nakoľko boli splnené všetky podmienky pre spojenie vecí podľa § 112 O.s.p., odvolací súd len dodáva, že proti uzneseniu, ktorým súd zamietol tento návrh odvolanie nie je prípustné (pred novou právnou úpravou § 202 ods. 3 písm. a) O.s.p.). Nová právna úprava zmenila koncepciu prípustnosti odvolania proti uzneseniu tým, že neustanovuje taxatívny výpočet uznesení, proti ktorým odvolanie prípustné nie je, ale naopak, v § 357 CSP taxatívne ustanovuje okruh uznesení, proti ktorým odvolanie prípustné je. Konajúci súd na strane 37 rozsudku svoje rozhodnutie, prečo nepovažoval spojenie vecí za vhodné a účelné odôvodnil aj s poukazom na svoje predchádzajúce rozhodnutie o návrhu žalovaného na prerušenie konania. V stručnosti odvolací súd, ktorý sa oboznámil v rámci odvolacieho konania so spisom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 32 Cb/521/2005 uvádza, že vo veci nebolo zatiaľ právoplatne rozhodnuté, uznesením č.k. 3 Cob/316/2014 - 737 zo dňa 20.02.2015 Krajský súd v Bratislave odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. odvolanie žalobcu (RTVS) proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na ustanovenie znalca v konaní. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že návrh nevzhladol za opodstatnený z dôvodov, že skutočnosť, na základe akých podkladov boli vyhotovené faktúry žalovaného (PSMA, spol. s r.o.), ktorými si uplatnil odmenu za bártrové plnenia nie je skutočnosťou, na ktorú treba odborné znalosti znalca, nakoľko skutočnosť a posúdenie, či boli faktúry žalovaného vystavené v súlade so zmluvou o výhradnom zastúpení je otázkou právneho posúdenia. Ďalší úkon súd prvej inštancie zatiaľ v konaní neurobil.

66. K námietke žalovaného v bode 5) odvolania, že súd prvej inštancie nerešpektoval záväzné názory NS SR odvolací súd uvádza, že nie je zrejmé, na základe čoho žalovaný dospel k tomuto záveru, nakoľko z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že konajúci súd pri opätovnom rozhodovaní postupoval a doplnil dokazovanie v zmysle intencií Najvyššieho súdu SR vyslovenými v uznesení 2 M Obdo 5/2008 zo dňa 12.08.2009, vychádzal z jeho právnych názorov a žiadnym svojím postupom neporušil základné právo žalovaného na súdnu ochranu. Ako je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia, konajúci súd sa zaoberal vyriešením základnej otázky platnosti alebo neplatnosti zmluvy o výhradnom zastúpení uzavretou stranami sporu dňa 17.03.1995, otázkou platnosti vypovedania zmluvy zo dňa 31.03.2005 ako predbežnými otázkami, následne dôvodnosťou vystavených sporných faktúr, právnym posúdením nároku žalobcu na odstupné, jeho výškou, spôsobom výpočtu vrátane otázky spornej medzi stranami, či žalobca správne zahrnul do výpočtu provízie aj odmenu za tzv. bártrové obchody, aplikáciou a podrobným výkladom právnych noriem. K námietke žalovaného, že súd sa najmä nezaoberal dôsledne

praxou, ktorú medzi sebou strany zaviedli, ani následným správaním strán, resp. toto vyhodnotil nesprávne a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, odvolací súd uvádza, že v tejto súvislosti Najvyšší súd SR nevyslovil žiadny záväzný právny názor. Konajúci súd sa s uvedeným argumentom žalovaného zaoberal a s poukazom na ust. § 266 ods. 3 Obch. zák. na strane 34 rozsudku správne uzavrel, že na vylúčenie účinkov ust. § 666 Obch. zák. sa vyžaduje písomná dohoda zmluvných strán, ku ktorej nedošlo a vo vzťahu k existencii nároku je bez právneho významu, kedy žalobca prvýkrát tento svoj nárok voči žalovanému uplatnil. Z vykonaného dokazovania jasne vyplynulo, že o existencii tohto nároku boli zmluvné strany od samého počiatku uzrozmene, o účtovaní provízií z bartrov rokovali aj na jeseň 2004 a počítali s tým, že žalobca si raz tento svoj nárok voči žalovanému uplatní. Žalovaný navyiac v odvolaní bližšie neuviedol, akým spôsobom sa mal konajúci súd podrobnejšie zaoberať, aké prípadné navrhnuté dôkazy nevykonal v súvislosti s praxou, ktorú medzi sebou strany zaviedli, ani následným správaním strán, ktoré tiež bližšie žalovaný neobjasnil, ani nekonkretizoval, aké správanie strán vyhodnotil súd nesprávne, čo mu vytyka, opätovne ide len o všeobecné tvrdenia žalovaného. Odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že odôvodnenie rozsudku je v tomto smere jasné a presvedčivé.

67. Odvolací súd poukazuje na správne a dostatočné závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje. Súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil existenciu a odôvodnenosť nároku žalobcu na odstúpné spolu s úrokmi z omeškania, jeho výšku a včasnú uplatnenie. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 209/2004 „všeobecným súdom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

68. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne a dostatočne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Z vykonaných dôkazov bol jednoznačne preukázaný skutkový stav, vznik a výška nároku žalobcu na priznanie odstúpného podľa § 669 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 868.868,65 eur s prísl. potvrdil ako vecne správny.

69. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

70. K odvolaniu žalovaného proti výroku o zamietnutí jeho návrhu na zloženie preddavku na trovy konania žalobcom v zmysle § 141a O.s.p. zo dňa 27.05.2015 odvolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálehom PL. ÚS 30/2015-55 zo dňa 11. mája 2016 vyslovil, že ustanovenie § 141a Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nález bol vyhlásený v zbierke zákonov pod č. 194/2016 Z.z. dňa 14.06.2016.

Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca § 141a O.s.p. účinnosť.

71. Podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

72. Nakoľko § 141a O.s.p. ako je uvedené v bode 70 rozsudku stratil účinnosť a Civilný sporový poriadok nemá ekvivalent § 141a O.s.p., odvolací súd v zmysle cit. ust. zákona rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania žalobcom podľa § 141a O.s.p. zo dňa 27.05.2015 zrušil.

73. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP podľa tzv. zásady úspechu v konaní a žalobcovi bola priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania.

74. Podľa § 262 ods. 1,2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

75. Tento rozsudok bol členmi senátu prijatý pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).